Číslo jednací: **4 T 129/2023-338**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Opavě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 30. 4. 2024 samosoudcem JUDr. Jaroslavem Khulem

takto:

Obžalovaná

Kristina R., narozená xxx v xxx, trvale bytem xxx,

je vinna, že

dne 1. 2. 2023 kolem 06.26 hodin na katastru obce Opava, jako řidička osobního motorového vozidla značky Ford KA, registrační značky xxx, majitelky Hany L., jedoucí po silnici III. třídy číslo 4609 ve směru jízdy do Opavy, v blízkosti budovy číslo 696/37d na ulici Přemyslovské, při vjíždění do úseku s autobusovými zastávkami po obou stranách, kdy na levé straně (z pohledu jízdy obžalované) stál již na zastávce plně osvětlený autobus, ze kterého vystupovali cestující přijíždějící do zaměstnání do průmyslových hal v areálu STS (vpravo z pohledu obžalované), což s dostatečným časovým předstihem viděla a vzhledem k znalosti místa, kterým projížděla, se k místu střetu blížila konstantně nastavenou rychlostí nejméně 75 km/h, kterou dostatečně nesnížila, pokračovala v jízdě, popsané skutečnosti nijak neřešila a nereagovala na ně, nepřizpůsobila způsob a rychlost jízdy vozidla situaci v silničním provozu na pozemní komunikaci, stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě a všem dalším okolnostem, které měla a mohla předvídat i s ohledem na sníženou viditelnost, umístění průmyslových hal pouze vpravo, přestože autobus už z dálky dobře viděla, v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí jízdy maximálně do 90 km/h, za shora uvedených podmínek vjela na uvedené místo nepřiměřenou rychlostí nejméně 75 km/h, v důsledku toho srazila tmavě oblečeného a reflexními prvky nevybaveného poškozeného chodce Milana M., který již přecházel vozovku šikmo mimo přechod pro chodce v těsné blízkosti za zadní částí stojícího autobusu v označené zastávce, a vstoupil do vozovky nejprve těsně na zadní částí autobusu a poté pokračoval v chůzi tak, že vstoupil do protisměrného jízdního pruhu, aniž by se řádně přesvědčil o dopravní situaci, že může

Shodu s prvopisem potvrzuje Renata Semanová.

bezpečně přejít na druhou stranu, kde poškozeného srazila, kdy v důsledku velmi silného nárazu, byl poškozený vymrštěn na přední kapotu vozidla a přední sklo, které se rozletělo, na kapotě jej vezla několik dalších metrů, začala brzdit v čase 0,4 s po nárazu, kdy vlivem silného nárazu a rychlosti vozidla, byl poškozený odmrštěn na vozovku, kdy dopadl před její vozidlo a zůstal ležet daleko od vozidla na levém boku, přičemž při dopravní nehodě poškozený chodec Milan M., narozený xxx, utrpěl mnohačetná devastující těžká zranění – zejména zlomeniny skeletu lbi, otok mozku, zlomeniny skeletu hrudního koše, levé horní i pravé dolní končetiny, nitrolební úrazové změny spolu s rozvolněním vazivového aparátu skloubení mezi spodinou lbi a prvním krčním obratlem, s rozhodným rozhmožděním mozkového kmene, četná otevřená i povrchová poranění kožního krytu charakteru krevních podlitin, oděrek kůže, tržně zhmožděných ran i ran řezných, v důsledku nichž upadl hned na místě dopravní nehody do bezvědomí, bezdeší, a jež si vyžádala transport rychlou záchranou službou helikoptérou do Fakultní nemocnice v Ostravě, Kliniky anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny, následnou hospitalizaci, při které byly intenzivně prováděny veškeré úkony k záchraně života, kdy i přes veškerou poskytnutou odbornou lékařskou péči, v důsledku postupně se rozvíjejících komplikací komplexu úrazových změn utrpěných při dopravní nehodě, pak dne 3. 2. 2023 v 17.25 hodin ve Fakultní nemocnici v Ostravě zemřel, na ošacení a osobních věcech poškozenému Milanovi M., narozenému xxx, způsobila škodu nejméně ve výši 5 000 Kč, na osobním motorovém vozidle značky Ford KA, registrační značky xxx, způsobila poškozené Haně L., narozené xxx, škodu nejméně ve výši 80 000 Kč, přičemž jako řidička svým jednáním porušila zejména § 4 písmeno a), písmeno b), § 18 odstavec 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších právních předpisů, kdy se na vzniku nehodové události podílela 30 procenty spoluzavinění, poškozený chodec Milan M. porušil § 4 písmeno a), písmeno b), § 53 odstavec 9 a § 54 odstavec 2 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších právních předpisů,

tedy

jinému z nedbalosti způsobila smrt,

čímž spáchala

přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odstavec 1 trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 143 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **18 (osmnácti) měsíců.**

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu **2 (dvou) let**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaná **povinna** zaplatit poškozené **RBP, zdravotní pojišťovně,** IČ: 47673036, se sídlem Michálkovická 967/108, 710 00 Ostrava-Slezská Ostrava, náhradu škody ve výši **67 264,20 Kč** a **Gertrudě P.,** narozené xxx, trvale bytem xxx, zastoupené zmocněncem Mgr. Markem Urbišem, advokátem se sídlem Partyzánská 18, Opava 5, náhradu škody ve výši **9 568,80 Kč**.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškození **Zdeňka V.,** narozená xxx, trvale bytem xxx, **Yveta K.**, narozená xxx, trvale bytem xxx, a **Miroslav P.**, narozený xxx, trvale bytem xxx, všichni zastoupeni zmocněncem Mgr. Markem Urbišem, advokátem se sídlem Partyzánská 18, Opava 5, **odkazují** se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Renata Semanová.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození **RBP, zdravotní pojišťovna** a **Gertruda P. odkazují** se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. **Obžalovaná Kristina R.** v přípravném řízení využila svého práva a odmítla vypovídat jako obviněná, vypovídala na úředním záznamu o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 6 tr. řádu. U hlavního líčení konaném dne 31. 1. 2024 uvedla, že se necítí vinnou a nehodlá prohlásit svou vinu. Je jí upřímně líto následku nehody, ale není si vědoma toho, že by zapříčinila dopravní nehodu, neporušila žádné ustanovení zákona, plně se věnovala řízení, rychlost snížila, ale chování chodce bylo naprosto nepředvídatelné. Dále požádala, aby hlavní líčení probíhalo v její nepřítomnosti. Souhlasila se čtením úředního záznamu ze dne 6. 2. 2023, kde popsala okolnosti vzniku dopravní nehody. Uvedeného dne jela od svých prarodičů ze xxx do Opavy, v době nehody bylo šero. Když přijížděla k výrobním halám v Opavě-Jaktaři, viděla, že v protisměru stojí na zastávce autobus MHD, z boční cesty zprava vyjížděl kamion, snížila rychlost, aby se v klidu vyhla kamionu, a když míjela autobus a byla u zadní části, z ničeho nic ucítila náraz do levého boku autobusu. Až potom zjistila, že srazila nějakého člověka. Začala volat lidi z autobusu, aby jí pomohli, přivolala sanitku. Mohla jet rychlostí kolem 70 km/h, při míjení autobusu sledovala cestu před sebou. Pokud jde o chodce, ten byl tmavě oblečen, neviděla, že by měl u sebe baterku nebo nějaký reflexní prvek.
2. **Svědkyně Jana V.** cestovala v autobuse spolu s poškozeným Milanem M., byl to její dlouholetý kolega, pracovali spolu v dílně v Opavě-Jaktaři. Protože poškozený byl hluchoněmý, po zastavení autobusu jí zaklepal na rameno, že se setkají na druhé straně. Ona sama vystupovala prostředními dveřmi, poškozený zadními. Vystoupil za autobusem a najednou se ozvala velká rána. Jako vždycky přecházel normálně, v místě nehody byla velká tma. Pokud jde o způsob přecházení, někdy šel rychle, někdy pomaleji, nepamatuje si, jakým způsobem přecházel předmětný den. Poškozený byl tmavě oblečený, při přecházení si svítil na cestu mobilem, neví, jestli si svítil i v době nehody. Před poškozeným přecházelo cestu ještě několik lidí. Samotné místo nehody považuje za nebezpečné, protože auta tam jezdí rychle.
3. **Svědek Radek B.**, který také jel autobusem spolu s poškozeným, uvedl, že všichni vystoupili, on sám se rozhlédl, viděl z pravé strany přijíždět osobní automobil, všichni cestující stáli u zadní části autobusu. On sám řekl ostatním lidem, ať stojí, jenomže poškozený byl hluchoněmý, neslyšel to a vytrhl se paní V. Ona ho chtěla přidržet, ale on se jí vysmekl a šel. Poškozený přecházel vozovku zešikma, pokud by šel rovně, tak by se to asi nestalo. Poškozený začal přecházet jako první, svědek na něj zakřičel, ale poškozený to bohužel neslyšel. Pokud jde o reflexní prvky, poškozený měl malou ruční laserovou svítilnu. V místě nehody nebylo žádné osvětlení, nebylo tam vidět. Poškozený vždycky přecházel stejným způsobem, tedy zešikma, protože na druhé straně je brána do podniku.
4. **Svědek Jiří I.** cestoval předmětným autobusem, vystupoval prostředními dveřmi a šel k zadní části autobusu. Zaregistroval, že poškozený pan M. začal přecházet, šel jako první, viděl, jak ho to auto srazilo. On sám nepřecházel, měli to zakázáno, šéf a paní mistrová jim řekli, že mají počkat, až ten autobus odjede. Pokud jde o způsob přecházení, neví, jakým způsobem obvykle poškozený přecházel, ale poškozený vždycky spěchal, vždycky byl první. Poškozený chodil strašně rychle, on vždycky strašně spěchal.
5. **Svědkyně Šárka K.**, která jela také v autobuse, popsala, že po příjezdu na zastávku vystupovala, ale později, protože nespěchala. Slyšela jen zvuk nárazu. Pokud jde o styl pohybu poškozeného, ten vyšel rychle, dělal to tak, asi chtěl být v práci první.

6. **Svědkyně Hana K.** uvedla, že po zastavení autobusu začali postupně vystupovat, samotnou nehodu neviděla, slyšela jen náraz a křik lidí. Dále svědkyně popisovala chování cestujících a řidičky po nehodě.

7. V souvislosti s dopravní nehodou a před vypracováním znal. posudku byl proveden vyšetřovací pokus, jehož průběh byl podrobně dokumentován a z jeho závěrů vyplývá, že při prvním nájezdu byl chodec spatřen ve vzdálenosti 12,1 m za VBM, při druhém na vzdálenost 12,2 m za VBM. Z protokolu o nehodě v silničním provozu vyplývá, že jako VBM byl užit konec betonové obruby autobusové zastávky ve směru z Opavy do Zlatníků (č.l. 78). Při druhém nájezdu byl chodec spatřen ve vzdálenosti 1 m před VBM, při třetím nájezdu ve vzdálenosti 0,8 m za VBM. V souvislosti s tímto vyšetřovacím pokusem byl na návrh státní zástupkyně vyslechnut jako **svědek Martin K.**, který jako náměstek ředitele MDP se zúčastnil tohoto vyšetřovacího pokusu, pro který zajistil konkrétní autobus, který byl ustaven stejným způsobem jako v době dopravní nehody včetně aktivace světel a vnitřního osvětlení, stejně bylo zapnuto vnější osvětlení. Svědek dále popisoval průběh vyšetřovacího pokusu, kdy se zjišťovalo, kdy je řidič schopen zaregistrovat osobu, která se nachází za autobusem. Byl vyzván, aby v rámci vyšetřovacího pokusu jel stejnou rychlostí jako obžalovaný v době nehody, což svědek odmítl, rychlost považoval za vysokou na dopravní situaci, i když věděl, že je zastavena doprava a žádní chodci se v okolí autobusu nenachází.

8. Dále soud konstatoval písemné materiály založené ve spise, zejména protokol o nehodě v silničním provozu, ze kterého mimo jiné vyplývá, že k dopravní nehodě došlo mimo obec na silnici č. III/4609 s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/h. Celková šířka komunikace je 7 m, v místě nehody se nachází zástavby v průmyslové zóně. K nehodě došlo v brzkých ranních hodinách, viditelnost nebyla zhoršena vlivem povětrnostních podmínek, v místě nehody se podél komunikace nenachází veřejné osvětlení. Veřejné osvětlení osvětluje chodník pro chodce vedoucí k průmyslové zóně. Při ohledání stop byla jako stopa č. 4 označena laserová baterka patřící chodci Milanu M. Dále soud konstatoval ze závěru znal. posudku fotodokumentaci – analýza kamerového záznamu (č.l. 191) a protokol o vyhodnocení záznamu kamery z autobusu (č.l. 224). V této souvislosti byl opakovaně promítán záznam z předmětných kamer, které v průběhu výslechu znalce toto komentoval. Soud konstatoval také informace ke klimatologickým údajům a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, jehož závěry se promítly do skutkové věty.

9. Ve věci byl vypracován znalecký posudek z oboru silniční doprava, dopravní nehody, které zpracoval Ing. Stanislav Tokař, Ph.D., z tohoto znal. posudku, jeho doplňku (č.l. 210) a podrobné výpovědi znalce u hlavního líčení, s pomocí závěrů vyšetřovacího pokusu a vyhodnocení kamerového záznamu byl vyhodnocen nehodový děj tak, že obžalovaná Kristina R. přijížděla k místu dopravní nehody rychlostí 75 km/h a v čase 3,4 s před střetem a vzdálenosti 71 m před MS se chodec pohyboval rychlostí cca 5 km/h, vzdálen 5,2 m od MS, v ten okamžik začal šikmo přecházet vozovku. Jak znalec upřesnil u hlavního líčení, jednalo se o středně svižnější chůzi. V čase 0,9 s před střetem bylo vozidlo 19 m před MS a jeho řidička mohla začít pozorovat chodce, který byl v ten okamžik v oblasti dělící čáry, následně při stejné rychlosti vozidla došlo ke střetu vozidla a chodce. Pokud jde o možnosti zabránění střetu, řidička fakticky nemohla vzniku dopravní nehody zabránit, neboť chodec vstoupil do jízdního pruhu vozidla v čase 0,9 s před střetem. Znalec nepracoval s variantou vyhýbání vozidla, když vlevo stál autobus MHD a vpravo zvýšený obrubník. Z vyšetřovacího pokusu je zřejmé, že chodec byl rozpoznatelný z pozice řidičky až v oblasti úrovně VBM (tedy 18-20 m před místem střetu), aby mohla řidička střetu s chodcem zabránit, musela by se na počátku úrovně VBM pohybovat rychlostí cca 40 km/h. Chodec, poškozený Milan M., nebyl vybaven reflexními prvky, tím snížil možnost svého rozpoznání vůči tmavému pozadí v místě nehody. Střetu mohl zabránit rozhlédnutím se a nezahájením vstupu do jízdního pruhu vozidla. V doplňku znal. posudku pak znalec pracoval s variantami různých rychlostí vozidla Ford, kdy znalec vypočetl, že při výchozí rychlosti vozidla 70 a 60 km/h by došlo ke střetu s chodcem při

odlišných střetových parametrech, při rychlosti 50 km/h by chodec při stejné rychlosti přešel až k pravému okraji vozovky, tedy došlo by k minutí s chodcem. Pokud by řidička střetu měla zabránit, na úrovni VBM by musela jet rychlostí 40 km/h.

10. U hlavního líčení kromě stvrzení posudku znalec vysvětlil, za jakých podmínek probíhal vyšetřovací pokus, k nehodě došlo v 6.25 hod., což odpovídá nautickému rozbřesku, vyšetřovací pokus byl prováděn večer, avšak za zcela shodných světelných podmínek. Zopakoval dále, že chodce bylo možno zpozorovat až téměř po minutí zadní části autobusu, kdy mohla být zpozorovatelná větší skupina chodců za autobusem. Znalec také potvrdil tvrzení státní zástupkyně, že pokus měl proběhnout také při rychlosti 70 km/h, což subjektivně vyhodnotil tak, že od tohoto pokusu v této rychlosti upustil. Potvrdil, že na místě nehody bylo nalezeno laserové svítítko či ukazovátko, neměl však na sobě reflexní prvky a také z kamerového záznamu je vidět, že celá skupina stojící za autobusem včetně obžalovaného nebyla jakkoliv osvětlena, nebyl tam žádný světelný zdroj.

11. Před hodnocením provedených důkazů dospěl soud k závěru, že je zapotřebí upřesnit skutkovou větu oproti podané obžalobě. Vzhledem k tomu, že z žádného důkazu nebylo doloženo, že vpravo v blízkosti zastávky stála nějaká další skupina chodců, která hodlala přejít komunikaci, tuto část ze skutkové věty vypustil, stejně jako při hodnocení provedených důkazů nemohl soud dospět k závěru, že by obžalovaná Kristina R. nepřizpůsobila rychlost jízdy svým schopnostem, technickým vlastnostem vozidla, plně se nevěnovala řízení vozidla a nesledovala situaci řádně v provozu na pozemních komunikacích před sebou ani kolem stojícího autobusu. Obžalovaná popsala a je to patrno i z kamerového záznamu, že míjela kamion vyjíždějící zprava od výrobních hal a pokud jde o skupinu chodců, kteří vystoupili z autobusu včetně poškozeného pana M., vyšetřovacím pokusem i znal. posudkem bylo jasně doloženo, že první okamžik, kdy chodce mohla registrovat bylo na úrovni VBM a skupinu chodců mohla registrovat až po minutí zadního čela autobusu. Navíc znalec vypočetl reakční dobu, kterou stanovil na čas 0,4 s po nárazu, přičemž chodec vstoupil do jízdního pruhu vozidla Ford v čase 0,9 s před střetem kdy již řidička nemohla účinně reagovat. Proto soud dospěl k závěru, že jako řidička neporušila ust. § 4 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. Porušila ustanovení § 4 písm. a),b) citovaného zákona, když byla povinna chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožovala život, zdraví nebo majetek jiných osob a své chování byla povinna přizpůsobit situaci v provozu na pozemních komunikacích a svým schopnostem. Současně bylo třeba hodnotit okolnosti, za kterých přijížděla k místu nehody. Soud si byl vědom, tak jako všechny orgány činné v trestním řízení, že v místě nehody byla povolená rychlost 90 km/h. Je však nutno vidět rozdíl mezi rychlostí povolenou a rychlostí přiměřenou ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Jednalo se o denní dobu s velmi špatnou viditelností, šlo téměř o tmu, kdy obžalovaná přijížděla k výrobním halám vpravo a vlevo stál plně osvětlený autobus v zastávce MHD. Obžalovaná mohla a měla zcela důvodně očekávat, že v tuto ranní dobu (kolem 6.25 hod.) a osvětlený autobus stojící v zastávce, že z tohoto autobusu budou vystupovat zaměstnanci a budou nutně muset přecházet cestu. Pokud za této situace zvolila rychlost 75 km/h, tuto považuje soud za nepřiměřenou shora popsaným okolnostem. Orgány činné v trestním řízení stejně tak jako soud na druhé straně hodnotily samotné přecházení a způsob přecházení poškozeného Milana M. Pro všechny ostatní cestující se jednalo o ne příliš bezpečnou situaci, kdy nepřecházeli tak jako poškozený, kdy svědek B. upozornil ostatní, ať zůstanou stát, což bohužel sluchově hendikepovaný poškozený pan M. nezaregistroval, nic mu však nebránilo, aby se před opuštěním prostoru za autobusem rozhlédl a přesvědčil o dopravní situaci. Zřejmě to souviselo s tím, jak popisují i ostatní svědci, že chodíval rychle, snažil se být na druhé straně vozovky jako první. Poškozený tak porušil ust. § 4 písm. a), b), § 53 odst. 9 a § 54 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. S ohledem na všechny shora provedené důkazy pak dospěl soud k závěru, že se poškozený na vzniku dopravní nehody podílel sedmdesáti procenty.

12. Pokud jde o právní kvalifikaci již státní zástupkyně v podané obžalobě kvalifikovala jednání obžalované jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku, když jinému z nedbalosti způsobila smrt. Soud takto podanou obžalobu zcela akceptoval a jednání obžalované kvalifikovali tak, jak je ve výroku uvedeno.

13. Škodlivost jednání obžalované je dána tím, že výrazným způsobem zasáhla do zájmu společnosti na ochraně lidského života a zdraví před protiprávními útoky. Stupeň škodlivosti tohoto jednání pro společnost, a to i s přihlédnutím k třiceti procentnímu podílu na vzniku nehody, neumožňuje aplikovat jiný právní předpis než trestní zákoník. Při hodnocení stupně škodlivosti v rámci dané právní kvalifikace soud přihlížel také k osobě obžalované, ke které nejsou žádné negativní poznatky, od získání řidičského průkazu v lednu 2021 nemá žádný záznam o přestupcích a dosud nebyla soudně trestána.

14. Při úvaze o trestu, pokud jde o druh a výši, obžalované polehčuje vyjádření lítosti nad spáchaným jednáním, dosavadní soudní i řidičská zachovalost. Přitěžující okolnosti shledány nebyly žádné. Proto s ohledem ke stupni škodlivosti a podílu poškozeného na vzniku nehodové události byl obžalované uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu kratšího trvání, tedy také 18 měsíců. Pro závažné porušení povinnosti řidiče, které se podílely na vzniku nehody se smrtelným následkem, bylo nutno uložit také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let.

15. Poškození RBP, zdravotní pojišťovna a poškození Gertruda P., Zdeňka V., Yveta K. a Miroslav P. se řádně a včas připojili k trestnímu řízení prostřednictvím svého zmocněnce, ten doložil jednotlivé položky a požadavky poškozených, písemně odůvodněné i fotografiemi doložené prokazující blízký rodinný vztah poškozených se zemřelým. Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru o sedmdesáti procentním podílu poškozeného na vzniku dopravní nehody, rozhodl o náhradě škody ohledně částky, kterou považuje za nezpochybnitelnou, a to náklady pohřbu sníženou o sedmdesát procent, proto přiznal poškozené paní Gertrudě P. náhradu škody související s vypravením pohřbu na 9 568,80 Kč. Stejně tak pojišťovna RBP byla o stejný podíl krácena ve svém požadavku, kdy soud přiznal náhradu škody ve výši 67 264,20 Kč a podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obžalované povinnost tuto škodu poškozeným zaplatit. Zbývající požadavky soud podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Ve vztahu ke všem poškozeným pak soud rozhodl ve smyslu § 229 odst. 1 tr. řádu, když jejich požadavky na nemajetkovou újmu v částce 900 000 Kč a 600 000 Kč bez dalšího dokazování v žádném případě nemohl akceptovat, a zde nejde jen o snížení požadovaných částek na nemajetkové újmě o sedmdesát procent, ale důvodem je také podrobnější zkoumání vzájemných vztahů, které jak vyplývá z písemného návrhu i fotografií byly nepochybně dobré, dokazováním by však měly být prokázány a doloženy nadstandartní vztahy a další okolnosti, které by odůvodnily přiznání částky dle představ poškozených, byť krácené o sedmdesát procent, protože toto dokazování by výrazně přesáhlo možnosti trestního řízení, bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě 8 dnů ode dne jeho doručení k Okresnímu soudu v Opavě, když o odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ostravě. Rozsudek může napadnout odvoláním státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Odvolání je možno podat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí. Odvolání musí být v uvedené lhůtě též odůvodněno tak, aby bylo patrno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady

jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Byl-li obžalovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, má poškozený, kterému byl alespoň zčásti přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni. Právo odvolání nenáleží tomu, kdo se jej po vyhlášení rozhodnutí výslovně vzdal.

Opava 30. 4. 2024

JUDr. Jaroslav Khul v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Renata Semanová.